

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. **Megjelenik vasárnap.** Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.	**Az előfizetési pénz** a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. alá küldendö.	Pest, decz. 13. 1868. 50. szám.	**Gyüjtőknek** **öt előfizető** után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Városháztér 6. sz. ide küldendö mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Arany trombita.

Fujja a hajdu nép.

Hős Bocskai István! nézz le a magasból,
Néped közt az igaz ügy szerelme harczol.
Vitéz hajduidnak a jobboldal nem kell,
Melyre közösügyes bélyeg üttetett fel.

Negyvennyolcznak hive a hat hajdu város,
Lakhelye, értelme, szive, lelke páros.
Képviselőit is ugy választá ez meg:
Saját elve mellett maradjon csak veszteg.

Nánás Dorog együtt választ képviselőt,
Örömmel meghajlik **Oláh Miklós** előtt,
Ki választóinak jogait hün védte:
Zászlójáról negyvennyolczat le nem tépte.

Midőn elérkezik a választás ujra:
Bizalmát ez a nép ismét neki nyujtja,
Ha megválasztották máskor nagy többséggel
Most a közohajtás szüz karjain lép fel,

Böszörmény követe: **Varga Antal** ott ül..
Hol a német baja legkönynyebben meggyül,
Szabad választóit ő se hagyta cserbe . . .
Kimondott hü elvét, még be nem keverte.

Ezért ha haza jön, lelkesedett pártja
Most is a bizalom szent ölébe várja.
Egyenlő ajakkal felzeng mint a kardal:
Böszörmény követe: éljen Varga Antal!

Jelen számunkhoz van mellékelve a „Ludas Matyi“ és „Népszava“ előfizetési felhivása

Szoboszló, Vámospér s Hadház hajduinál
A képviselőügy kissé furábban áll:
Túri Samu elve s lobogója: Deák!
Bár választóinak több egy ócska peták.

Hogy diadalkaput emelnek-e neki?
Midőn a forgó szél Pestről hazaveti:
Azt a közvélemény éppen nem állitja,
De napja letüntét szivéből áhitja.

Kapitányhatnámság szorult az orrába,
De mint a prüsszentés gyorsan elszivárga.
Képviselővé lett pedig minden áron:
Hogy a deákokkal kvótatánczot járjon.

A hajdukerület igy áll, hös Bocskai!
Akadnak biz annak még ma is lomjai.
De azért pillants le onnan a magasból!
Néped közt az igazügy szerelme harczol.

Eredeti levelek.

LXXXV.

Kedves komám Matyi!

Áldom az ujévi prenumeránsaidat, hogy vagy? Hallom hogy uj kovártéjba vittek, hejj ecsém látom én, hogy neked is keresik mán a helyedet, hogy hova tegyenek, akármilyen nagy szálka vagy a nyögös ügyesek szemében.

Hejj komám! tudom hogy ha tégedet is eltudnának halgattattni a penzióval, majd adnának olyat, hogy nem szóllanál tölle többet egy kukkot sem.

Tudod-e komám milyen nyugdijjat adnék én egy nímeik urnak? — — hát olyat, hogy nem enne tölle többet egy kanál levest sem; penziót nekik fekit — kötelet vagy öt garasárát, oszt hadd mulatna rajta, mig el nem nyövi a szél vagy az eső.

Bezzeg Deák uram pártját fogja a sok jó madárnak, bár csak mán ő kigyelmét is penzióba tennék, arra a szent czélra magam is adnék a komencziómból minden fertálykor egy Lónyai piczulát.

Hát ez a sok bolond oláh, rátz meg tót mit akar mán megint, hogy olyan erösen rugkapál a felett, hogy Magyarországbul nem lehet Oláhország? hisz egye ki a feki ükeméket mi közük nekik édes hazánkhoz? hisz ha elfoglalnák ezt az országot, hová járnának aztán vásárra dézsát árulni meg medvét tánczoltatni?

Ránk nő pajtás mahónap még a macska fiú is, sose vót ilyen gyámoltalan a magyar ember — elnizem pajtás! hogy az a sok vármegye, a meiknek ott a jobboldalon karatyol a szavazó képmutatója, hát csak ugy türi szenvedi három esztendő óta, hogy ád oda mindent a nimetnek a mi magunkra is ránkférne, oszt hát nem akad egy vármegye sem olyan, a meik ezt mondaná hogy: „ólba szőke! gyere haza, mert nem adunk több lénungot.

Meg van babonázva a világ — minden ember kurutyol itthon kinjába, oszt azir még sem meri elkurjantani magát senki, mert hát a szeginy emberen hamar elütik a port, a nagy ur meg nem bánja akármi lesz a világbul; osztán meg tudod azt pajtás, hogy a nagy ur a pokolba is nagy ur, ott is a szegény ember szógál neki, mert hát füt alá borsószalmával. Na de szeretném én azir, ha valameik alá még idehaza alá füthetnék, majd meglátnám milyen jóizüen czigárézna akkor, ha én rakhatnék alá tüzet.

Azt is olvastam pajtás! hogy Erdélyországot nem akarják Magyarországgal össze bocsátani, hanem hát pajtás láddi mán én magam is azt mondom rá, hogy hát maradjék is ugy a hogy vót, a hust meg a mártást külön külön szokták feltálalni, azir mégis egy hasba megy ugyi pajtás? tudom én hogy a sok oláh azir nem akarja együvé férczelni, mert a foga vásik rá, oszt majd egyszer azt mondja hogy Erdélyország egésszen Oláhország lesz.

Hejj pajtás! pajtás! ugyan mikor érti mán meg egyik ember a másikat? — soha — soha, még csak igazi egyenlöség nem lesz. Na de majd elszedi töllünk mán mahónap mindenünket a nyögös ügy, oszt mezitelen majd csak egyenlök leszünk, oszt szappanra se kell piz ugy-i?

Na hát addig is az Isten áldjon meg komám!

KARAKÁN MARCZI,
gulyásbojtár.

Egy kis vigasztalásul

Az „Ábránd és való“ és a „Nem ábránd, de való“ szerzőinek.

Hallám panasztok, — s sejditni merem,
Hogy az éhség mily szörnyü gyötrelem;
Mert a mellett, hogy ront, fogyaszt, emészt,
Még verset irni kerget, üldöz, készt.

Én . . nem azért irok, — azért csupán,
Hogy ha eljö majd fellegtrónusán,
Ki itél holtak és eleveneket,
Ha tán azok közzé küld engemet,
A kiknek mondja kecskék halljátok:
Éheztem s ennem nem adtatok!
Legalább védjen az a gondolat:
Vigasztalám éhes barátimat.

Panasztok hát hozzám is elhatott,
S csodálkozám szörnyüen rajtatok
Rajtad nem annyira komám pesti!
Ki a conviktust elmésen festi . . .

De rajtad magyar kanabán lakos,
Mert az előttem is csodálatos:
Hogy, a hol minden bőségben vagyon,
Ott egy diák megéhezněk nagyon.

Már mi nálunk! — az ember kénytelen
Enni inni örökké, szüntelen.
Igy nálunk ha jő a tyukhus leves,
Csak olyan is, ki rá nézhet, keves.

Ha hozzák a csirke — s más pecsenyét,
— Éhes ember kitünő ételét, —
Mi szegények azt már nem ehetjük,
Hajh! étvágyunk már rég elvesztettük!

A turós csuszát a mi illeti?!
Az inas a mint hozta viheti,
Pörkölt malacz? nagyon mindennapi,
Az ember már csak alig eheti.

Laufpaszt kap a „töltött káposzta:“
Mehet vissza vele a ki hozta,
Ha a libaczombot megizleljük,
Köszönje meg, de már le nem nyeljük.

Jön aztán holmi százrétü béles, —
Csak egye meg, ki halálba éhes,
Jámbor lélek ilyentől irtódzik:
Az inasunk ezzel takaródzik:

— Ha végeztük az étkezéseket,
Fáradt testünk ágyban lel nyughelyet;
Evés után alszunk mi szüntelen:
Evés s alvás! nálunk biz igy megyen.

Csak egy a baj, mi ilyenkor meglep,
Ajtónk előtt egy sült sertés zörget,
Ez zavarja mi árva életünk,
Mert igy békén ritkán pihenhetünk.

„Mért nem hajtják el?“ mondja valaki,
Kilépni nem jó jámbor atyafi!
Mert ha kilépünk, csörge, torta, fánk,
Mint jégeső csakugy omlik mi ránk.

Ha valaki elhagyja fekhelyét
Ugy délelőtt s elszánva életét
Kilép és a nagy portába kiáll:
Vén Sz álkáné almával hajigál.

Ebből barátim csak láthatjátok:
Ránk nem ugy süt a nap, mint reátok;
S vigasztalhat: **hogy van ki értetek**
S helyettetek unos-untig evett.

S ez néktek nagy vigasztalás lehet;
Közös az ügy! tudjátok hü felek.
Mostan pedig már isten veletek,
Ebédelni hivnak hát csak . . megyek.

SZÁRAZVÖLGYI
s.-pataki egyetemi
konvictust élvező polgár.

I

Szerelemvallomás.

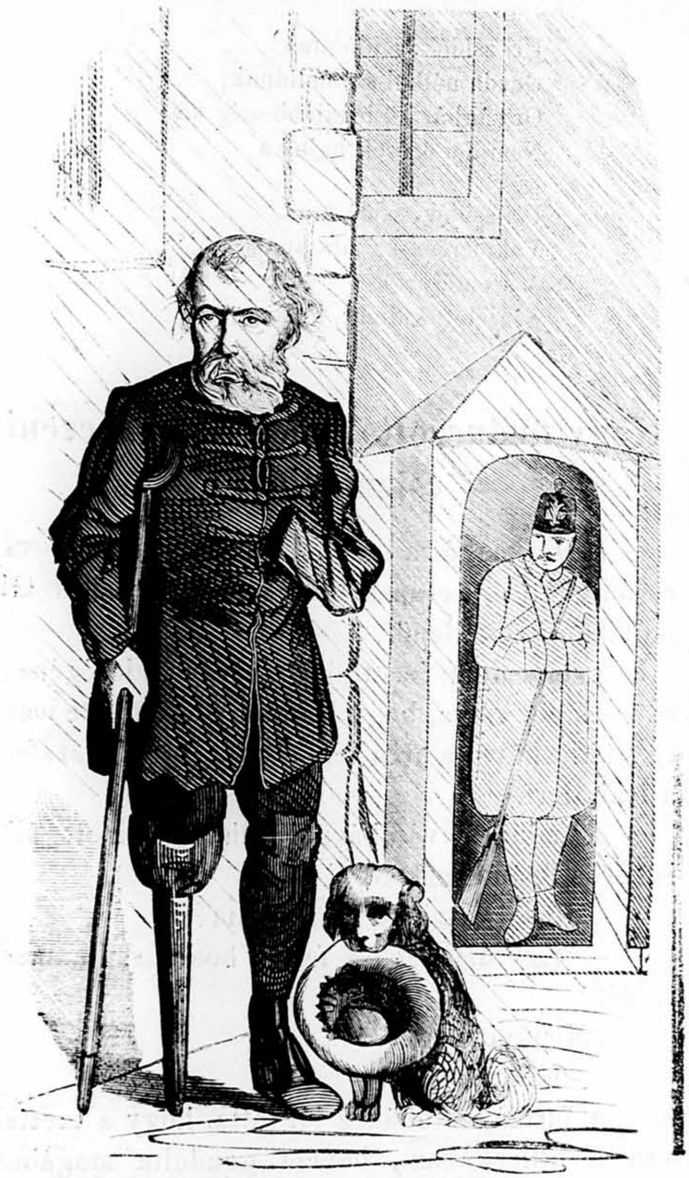

Ferencz lovag:

Oh hölgy! az isten kinzóul
Teremtett tégedet,
Szerelmed csak gyötrelmet ad
A sok quóta felett.

II

A sors gunyja.

Utczaszegletén áll a csonka hös honvéd!
Koldulva tengeti nyomorult életét,
Az **elismerést** is megtagadták töle . . .
Elöbb az ellenség, most a kiket védett
Részvétlenül azok szaladnak elöle.

És ez a nyomorult . . ki muszkát vezetett
Elárulva gazul a magyar nemzetet —
Gazdagon részesül az elismerésben . .
Husz ezer! forintot kap **nyugdij** fejében.

Pattantyúk.

Izabella királynő még most is keresi elvesztett koronáját. — Folyamodjék őfelsége Pestre egy bizonyos ujság iróhoz, a ki a korona felfedezés mesterségéhez nagyon ért és próbálta is már ezelőtt vagy 15 esztendővel.

A papságnál a hátultöltő fegyverek nagy helyeslésre találtak, vannak ugyan számos kanonokok, kik semmi uj felfedezést nem látnak benne, mivel ily hátultöltő eszközökkel ők már századok óta élnek. (Félre nem értések tekintetéből nyilvánitjuk, hogy a hurka töltőket értjük.)

A nemzetiségi kérdés feletti nagy disputa alkalmával elhagyták az oláhok és ráczok a házat.

Beh jó volna ha választóik is követnék küldöttjeik példáját s kivonulnának a hazából.

A helyett hogy a kormány a posta küldemények értékesebbjeinek kézbesitéseit betiltotta, a Kecskemét és Szeged közti vonalon jobb lett volna, ha ezeket a postamesterekre bizta volna személyes elhordás végett, mert valóban némelyek megérdemlenék, hogy Juhász és Babaj kezei közzé kerüljenek, oly slendriánul járnak el az ellenzéki lapok kiszolgáltatása körül.

A képviselőház jobboldalasai biztositani akarták magokat a „Haza“ életbiztositó banknál, mivel lejárt veszedelmes küldetésüknek időszaka; — hanem a bank visszautasitotta ajánlatukat, mivel életük már a rendes korosztályon tul esik.

Juhász és Babaj hirszerint a közlekedési minisztériumtól meg bizatást nyernek, hogy a pénzküldemények kezelését vegyék által s a csend s vagyonbiztonság közegeit ellenőrizzék.

A magas klerus Rómában sinodust tartott a coelibatus eltörlése tárgyában, hanem a többség mellette szavazott, mivel csupán egy feleség tartás nem kárpótolhatná ama nagy veszteséget, melyet igy nőtlen állapotban élvezhet a papság.

Csak gonosz ez a világ nyelve, most meg már azt pletykálja: hogy a kormány azon s t r a t e g i a i szempontból akarta a „przenmnyili“ vasutat kiépitni, mivel az egyik miniszter birtokán ment volna keresztül.

Ezen stratégiai vasutat Ludas Matyi is megakarta énekelni, hanem ebben megelőzte a „Hazánk“ mely igy paródiázza ki a przemnyili vasutat:

Stratégiai vasut.

Uri zsidók, zsidó urak!
Összegyültek tanakodtak,
Hogy hazájuk védelmére
Vasutat épitni kéne.

A hazának védelmére?
Tán a maguk kényelmére,
Szép, ha nagy ur birtokain
Vonul át a vasuti sin.

A hazának védelmére?
Tán a tőzsde örömére?
Tőzsdejáték szép mulatság,
Fizeti azt egész ország.

Uri zsidók, zsidó urak!
Gazda nélkül számoltanak,
Országház — legalább még ma,
Nem lőn üzérek hajléka.

Uri zsidók, zsidó urak!
Vakmerően ne játszanak,
A szentélyből — történt ez már
Kiüzetett kalmár, kufár.

Hogy fináncolták meg a debreczeni csizmadiát?

Leitta magát a debreczeni csizmadia a városon kivül eső csapszékben az ugynevezett Gilányiban kegyetlenül.

Ezen csintevése fülibe jutván feleségének, ez csak azt várta, hogy bealkonyodjék, érte ment egy talicskával s arra felpakolva tolta hazafelé a maisztert.

A mint a vámháznál elhalad, az ott álló ismerős fináncz azt kérdi tőle:

„Mit tol Varjuné asszonyom?“

— Egy disznót — felelé bosszusan a mesterné.

„Mennyit nyom?“

— Két mázsát. —

A furfangos fináncz jól látta, hogy a mester van a talicskában, hanem gondolta magában megállj! hiszen majd meg tréfállak én holnap.

Másnap reggel aztán csakugyan be is állitott a fináncz a csizmadiához s kérte a két mázsa disznóhúsért járó accist.

Az asszony váltig bizonyitgatta, hogy hiszen nem disznót, hanem csak disznórészeg férjét tolta tegnap estve haza . . ki még most sem józanodott ki, ha nem hiszi nézze meg . . . ott döglik a kamrában . . . de a fináncz nem engedett s mit volt mit tenni az asszonynak? bizony megkellett fizetni a taksát. A fináncz pedig jót röhögött a markába, hogy Varju uramat megfináncozolta.

Sziporkák.

Uracs: Hol fogja nagysád a farsangot tölteni?

Delnö: Egyik lábommal Kassán, másikkal pedig Eperjesen.

Uracs: No akkor én hát Lemessánban fogok időzni. Lemesan t. i. a két város közti központ.

Püspök: Frater Böködy! lehet e keresztelni levessel is?

Kis pap: Olyannal a minővel a püspökök élnek, nem lehet, de olyannal minőt nekünk adnak a seminariumban bátran lehet, mert ez tiszta viz.

Handlé: Hát ifjo or! van e valami jó hir abban az ojságban a mit most olvasni tetszik?

Deák: Van bizony Salamon!

Handlé: Ogyan khérem mi legyen az?

Deák: Hát épen most olvasom ni, hogy Angolországban minden zsidót és szamarat egy fára akasztanak.

Handlé: De jó hát, hogy mi ketten ott nem vagyonk.

? ? ?

Hol van a hon melynek Árpád vére
Győzelemben csorga szent földére?
Itt neveröl ismerős ugyan, de . . .
Roppant quótáért lakunk ma benne.

Hol van a bércz és a vár felette . .
Melynek Mátyás! sánczait védette?
Itt van, de ott magyart ne keressél . .
Svarczgelb zászlót lenget azon a szél.

És hol a nép? mely pályát izzadni
Izzadás közt hősi bért aratni —
Ős apáik nyomdokin tanult?
Volna tán az is még . . ámde régen
Elbukott a bécsi sima jégen . . .
Czim, rang, kereszt fényétől elvakult.

Szentes.

Szentes! nevedből oly foltot hogy szapulsz ki?
Hogy téged képviselt képmutatód **Pulszki**!
Hát ugy, hogy azt mondod most: „apage Pulszky!
Mint konkoly a rostán jövőre ugy hullsz ki.“

Békés.

Békésen nem adnak semmit a szakálra,
Azért nem is büszke Békés ám **Szakállra** . . .
Barna Kocsor kortes, — a ki pártján álla . . .
Nem emeli őtet soha többé vállra.

Gyoma.

Gyomán három évig a must mindegyre forrt,
S igy rád nem ihattak választóid **Treffort**!
Ámde most az ujbor hatalmasan kiforrt . .
Salakját piszokját kihányja mint . . Treffort!

Esztergom.

Esztergomnak tótágost állott az esze . .
Midőn oly követet választott mint **Besze**!
Csak is akkor jő meg e városnak esze —
Ha mondja Beszének: „a laufpasz nesze.“

A szeretet fillérei.

A Ludas Matyi kiadó tulajdonosára rótt 600 frt pénzbirság fedezéséhez járultak:

Csegezy Sándor Offenbányáról 70 kr.

Nagy-Szalontáról Krecht Sándor 1 ft. Abrahám Móricz 50 kr. Jámbor Sándor 50 kr. = 2 frt.

Duna-Patajról Tüzkő Imre 20 kr. Csille Mihály 20 kr. Rákóczy Imre 15 kr. Zádori Kiss János 20 kr. Szabó Mihály 20. Gerőcs Sándor 10. Dobor István 20 kr. Sajgai Imre 20 kr. Mészáros Dániel 20 fia Mészáros Károly 29. Tüzkő Tera 5. Dobor János 10 kr. = 2 ft.

Az olvasó kör Nagy Szalontáról 1 frt. 20 kr.

Szt. Jakabról N. N. 1 frt. Putnoky Nagy Mihály 50 kr. Lattis János 1 frt. Tóth József 15 kr. Tóth János ifj. 10 kr. Tóth János öreg 10 kr. Névtelen 19 kr. Névtelen 5 kr. = 3 frt.

Dér József Varsányból 70 kr.

Összesen 9 frt. 60 kr.

E szives adományokért köszönetét fejezi ki **a szerkesztőség**.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Na szomszéd! még azt sem hittem ám, hogy Román Sándort felmentse az esküdtszék.

Iczik: Thodja khend Mihály gazda! meg van ennek is a moga uka fuka.

Mihály: mit képzel a szomszéd, miért mentették fel?

Iczik: Mert átlátták már az esküdtszéki pulgárok thodja khend, hugy ha a vádluttra höbele Balás mudjára meg a Ráth or khivánatára rá mundják, hugy vétkes, azuk a khirályi táblai biru oraimék még az ártatlan adumáért és egyetlen egy szuért is ogy usztugatják a khilencz hunapot meg az eszthendüt szegény Lodas Matyinak meg Büszürményinek, mintha bizuny ük rabulthák khi azt az extra vona tot, melyen a nimet dolegatyosukat liferálták vissza Bécsbe. Lássa khend, khendnek csak meg mundum már mikhur Büszürményit meg a mi princzipálisunkhot elitélteték, az eskhödtszéki pulgáruknak azt mundták, hugy rájok khüll fogni, hugy vétkesek, ogy is csak egy pár heti fugságut kapnak; mikhur uszthán a spiczbőrgerek khimundták hugy vitkesek, de nem nagyun akhur meg azt mundthák a biráknak, hugy elkhüll ithélni jó darab idüre, hadd ijjedjenek meg, ogy is keresztheléslesz Bodán, akhur amnestiát kapnak. Thodja khend Büszürményit azért zárták be uly halálus betegen, hugy elne késsenek az amnestiával. Hanem lássa khend! megvut a nagy keresztlıülés! megvut a nogy szent István nap! Ferencz és Erzsébet nap! itt vót a delegatió, hallottuk a trunbeszédet tarthutták a The Deomot! az amnestiát hittük szenthöl . . Büszürményi s Lodas Matyi még is csokh a khuterban ül.

Mihály. Bizony Iczik szomszéd! e nem Böszörményi meg Mészárosnak, hanem a magyar kormánynak válik szégyenére, mert sehol a kerek világon nem hallottam, hogy sajtóvétségeseket oly sokáig benntartották volna.

Ludas Matyi gyorspostája.

Tisztelt előfizetőinkkel czennel tudatjuk, hogy Ludas Matyi naptárát már mirden megrendelőnek szétküldöttük, ha tehát véletlen akadály vagy postai rendetlenség folytán valakinek az kezébe nem juthatott volna, szivesked-jék nyilt levélben értesiteni, hogy az illető helyen vevényeink alapján megreclamálhassuk.

Jutalom képünk is kész, épen csomagolás alatt van, pár nap alatt karácsonyi ajándékul megfogják kapni mindazok kik csomagolási dijt beküldötték.

Rajzoló **Blumberg.**] Felelős szerkesztő: **BÉNYEI ISTVÁN.** Kiadó-laptulajdonos: **MÉSZÁROS.** Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18.